

Ki az árusokkal a templomból!

2006. October 04.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 10. 01.

Istennek Igéje, melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek írva található Lukács evangéliumának 19. részében, a 45-től a 47-ig terjedő versekben.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Lukács írása szerinti evangéliumnak a 45., 46. és 47. verséből:

Azután bement Jézus a templomba, és kezdte kiúzni az árusokat, ezt mondva nekik: „Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek.” Ezután naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók a nép vezetőivel azon voltak, hogy elveszítsék; de még nem találták meg a módját, hogy mit tegyenek vele, mert az egész nép – hallgatva őt – rajongott érte.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Érdekes dolog, és furcsa ellentét van a lekción és a textus között. A lekción, ugye egy emberről olvastam, egy gazdag nemesről, aki míg elment, hogy királyságot szerezzen magának, rábízta szolgálóira a vagyonát, és számon kérte, hogy ki hogyan sáfárkodott a rábízott javakkal. Ugyanaz a Jézus, aki a jó sáfárt pozitív színben állítja be, ebben a történetben kiúzi a kufárokat a templomból. De vajon miért? A válasz persze itt van: „Meg van írva: Az én házam imádság háza legyen.” Igen, Isten hajlékának, akár kőhajlékról beszélünk, akár egy gyülekezetéről, ami szintén az Isten temploma, akár a mi testünkről, lelkünkről, amiről szintén azt mondja az Ige, hogy lelki templommá kell épülnünk, egyaránt, elsősorban és mindenek felett az imádság hajlékának kell, hogy legyen, vagy kellene hogy legyen. Gondolatok csak bele drága Testvéreim, mégis hányszor kerülünk mi magunk is olyan helyzetbe, hogy az imádság háza, az imádság temploma tele van minden más egyébvel, fejük rajzik különböző gondolatoktól, a hétköznapi megélhetés, a kis gyarapodás, előbbre jutás gondoljai elfedezik előlünk a mi igazi rendeltetésünket, igazi célunkat, a hálaadást, a könyörgést és az Istennel való együttműködést. Hogy mennyire így van, gyönyörűen mutatják az elmúlt hetek, hónapok, de gyönyörűen mutatja az az élet is, amelyet mindannyian magunk mögött tudhatunk, és hányszor tapasztaltuk azt, hogy az életnek kisebb-nagyobb gondoljai, bajai elvonták az emberek figyelmét az Isten tiszteletétől, az Istenre való odafigyeléstől. Mondhatnám a keresztes háborúkat, mondhatnám az egyházon belüli egyéb harcokat, de akár az elmúlt hetek, hónapok eseményeiről is beszélhetnék, hogy mennyire más kötött le szinte minden embert, s nem arra figyelt, hogy milyen módon szolgálhatna jobban az Isten ügyét.

Kedves Testvéreim! Hogy saját felelősségünket és saját teendőnket megértsük, látnunk kell azt a helyzetet, amelyben Jézus megfonja azt a kötélből készült ostort, és kiveri az árusokat a templomból. Hiszen meg kell értenünk, hogy mi mozgatta Őt, hogy mi volt a cselekedetei mögött rejtőző igazi szándék, hiszen tudjuk, hogy nem harcolni jött. Ő szeretetet, békességet hirdetett, mégis ez alkalommal nagyon kegyetlenül, nagyon durván és nagyon határozottan lépett fel az árusokkal szemben.

Tudnotok kell azt, hogy Jeruzsálem templomát nem úgy kell elképzelni, mint a mi mai templomunkat. Ez egy hatalmas épület volt, több kilométernyi, különböző udvarokkal, imádkozó helyekkel, és a szentélyben a fő oltárral. Tudni kell azt is, hogy az emberek nem tízen-húszan-harmincan mentek ebbe a templomba, hanem több 10 ezer, vagy akár több 100 ezer ember is felmehetett Jeruzsálembe egy-egy Istentiszteletre. Fontos hely volt, és áldozatot mutattak be az emberek az Istennek. Igen ám, de hát, ha belegondolunk abba, hogyha Egyiptomból vagy Rómából jött egy zsidó és áldozatot akart bemutatni, hát mégsem hozhatott a vállán egy báránykát, vagy mégsem hozhatott egy galambot. Mire volt szüksége? Hogy ott meg tudja venni a feláldozásra szánt állatot. És kezdetben talán azért, hogy ez minél egyszerűbb, minél gyorsabban lebonyolítható legyen, az árusok egy része beköltözött a templomba. Odament a templom közelébe először, aztán már az udvaron belülre, hogy azt a hihetetlen mennyiségű tömeget, ami ott áramlott célszerűségi megokoltságból gyorsan ki lehessen szolgálni. Aztán mivel minden részéről jöttek ezek az emberek a világnak, különböző fizetőeszközeik voltak, hát beköltöztek a pénzváltók is. Teljesen logikus, teljesen érthető, hiszen aki izraeli pénzért akart bárányt venni, de csak római pénze volt, annak először át kellett váltania ezt. Aztán megjelentek a frissítőárusok, megjelentek az élelmiszerárusok, hogy azt a hatalmas tömeget ellássák mindennel, s a későbbiekben egyszer csak kiderült az, hogy Jézus idejére ez a jeruzsálemi nagytemplom ez jeruzsálemi piactérré vált. A világ legnagyobb piaca épült ki vagy Róma után következő legnagyobb piaca épült ki Jeruzsálemben, hogy kiszolgálja az odaérkező embereket.

Kedves Testvéreim, persze nem egyedülálló dolog ez a történelemben, hiszen a későbbiekben, azok a hatalmas katedrálisokat, amelyeket Angliában vagy Párizsban felépítettek, ugyanúgy piacterek vették körül. Ma is, ha megnézzük a középkori városok elrendezését, a templom mellett ott volt a piactér, hogy az emberek akár pénzt válthassanak, akár templomba menet vagy templomból jövet meg tudják venni a leghétköznapiabb szükségleteket is. Igen ám, de amit Jézus meglátott, az egy olyan folyamat volt, amit gyakran mi is látunk a világban. Nagyon sok ember idővel már nem is a templom kedvéért ment oda, nagyon sok ember nem arra próbálta felhívni embertársai figyelmét, hogy a jeruzsálemi nagytemplom az imádkozás helye, hanem úgy gondolták, hogy a piac helye. Ha valaki olvasta közületek Camp Forestnek – a híres írónak – a Katedrális című művét, ami egy angol katedrális felépüléséről szól, abba gyönyörűen le

van írva, hogy esős időben az árusok egyszerűen beköltöztek a katedrális falai közé. Sőt, történeti források szerint idővel már nemcsak az árusok, de urambocsá, még a rossz lányok is különböző eldugott zugokban a templomokban mérték a bájaikat.

Ugyanez történt Jeruzsálemben is. És ezen háborodott fel Jézus. És azt mondja, hogy el innét. Azon az áron is, ha többbe kerül, azon az áron is, ha többet kell menni érte, ha nem ez a legegyszerűbb, nem ez a legcélszerűbb, nem ez a legjobb megoldás. Ki az árusokkal a templomból! Miért? Mert elvonják a figyelmet a lényegről, mert olyan dolog az, hogy betette a lábát az első árus, aztán jött a második, a harmadik, és mint amikor a kő megindul lefelé görögni a lejtőn, egy hatalmas lavinává dagadt mindaz, amit talán jó szándékú emberek egyszerűsítési, kényelmi szempontok szerinti kitaláltak. Ugyanis kedves Testvéreim, látni kell azt, hogy szükség van néha arra, hogy az ember bizonyos kényelmetlenségeket elviseljen a saját hite, a saját meggyőződése érdekében. Szükség van arra, hogy a profán és a szent dolgok szét legyenek választva, külön térbe, külön épületbe, külön helyszínekre. Mert ha szét vannak választva ezek a dolgok térben, akár kőfallal elhatárolva egymástól, akkor a mi emberi fejünkben és a mi emberi lelkünkben is könnyebb ezeknek a dolgoknak szétválasztódnia. Igen ám kedves Testvéreim, de láthatjuk azt, hogy a történelem során nagyon sokszor produkált az élet olyan eseményeket és helyzeteket, amikor Isten embereinek már nem volt lehetősége arra, hogy idejében figyelmeztessen, hanem találkozunk egy kialakult rossz helyzettel. Jézus is így járt. Ha néhány száz évvel előbb születik, vagy ezer évvel előbb, amikor az első árus megépítette az első bódéját, talán figyelmeztetés elég lett volna, talán a főpap fülébe belesúgva azt, hogy ne tedd, mert rossz irányba visz, megállíthatta volna ezt a folyamatot. Igen ám, de mire Jézus felnőtt emberként a jeruzsálemi templomba ment, rákos kelésként burjánzott a templom életében az a hatalmas piac, amely uralta a várost. És amely már nemcsak akkor csábította oda az embereket, ha Istentiszteletre mentek, hanem minden napon, mert aki közel lakott, annak már egyszerűbb volt simán kenyeret, meg talán hétköznapi élelmiszereket is venni ott a templom mellett.

Kedves Testvéreim! Persze, ha belegondolunk, akkor ez nemcsak a gazdasági életben van így, ha belegondolunk, ez nemcsak a történelemben van így. Ha őszinték akarunk lenni, akkor látjuk azt, hogy gyakran a mi gyülekezeteinkben, a mi lelkünkben is ugyanez zajlik le. Ami nagyban történik a világban, azt megéljük mi itt kicsiben. Ha belegondoltok abba, hogy milyen véleménykülönbségek alakulhatnak ki arról, hogy milyen úton menjen tovább egy ország, egy falu, egy nép jövője. Ha belegondolunk abba, hogy milyen gazdasági viták alakulhatnak ki abból, hogy mi legyen egy családban, mi legyen egy gyülekezetben, hogyan tovább. És hányféleképpen tudjuk felszalámizni önmagunkat. Hogy ráébredünk, lehet arra, hogy tulajdonképpen a mi életünk pontosan olyan, mint Jeruzsálem nagytemploma. Cipeljük magunkkal azokat a gondokat, azokat a bajokat, azokat a nagyon gyakran csak kényelmi szempontból ránk rakódott megszokásokat, melyeket néha már észre sem veszünk, hiszen talán Jézuson kívül senkinek nem jutott volna eszébe, hogy kizavarja az árusokat. Hiszen a Rómából érkezett, megfáradt áldozni kívánó ember úgy gondolhatta, hogy jaj de jó, hogy itt az ajtóban megválthatja ezt az áldozatot. Hiszen mi magunk is, gyakran észre sem vesszük saját rossz megszokásainkat, rossz hozzáállásainkat és rossz gondolatainkat. Észre sem vesszük azokat az apróbb, nagyobb rossz háborúságokat, amelyek a mi lelkünkben, és gyakran gyülekezeteinkben is ott feszülnek. Épp ezért óriási szükség van rá, hogy időről időre eszünkbe juttassuk azt, hogy kik vagyunk és mi az életünk célja. És hogy megmutassuk azt, hogy néha igenis ilyen határozott eszközökkel számúzni kell magunk körül, magunk közül a gazdasági, az élethez, az e világhoz kötődő dolgokat pusztán azért, hogy jobb szolgálai lehessünk az Istennek. Nem arról van itt szó kedves Testvéreim, hogy egymást vádoljuk azzal, hogy te kufár vagy, vagy te nem vagy kufár, hiszen az nem lenne más, mint folytatása mindannak, mi Jeruzsálem templomában történt, hanem arról, hogy a saját lelkünkben észre vegyük azt, hogy miben váltunk mi kufárrá. Hogy mi vajon milyen szempontból próbálunk alkudozni az Úristennel, amikor mi mondjuk, hogy Uram, ha Te ezt megteszed, akkor én is fölajánlok valamit az életemből. Uram, Uram csak vigyázz rám, és akkor én majd jó leszek cserében. Vagy Uram, én szeretem felebarátomat, ha ő is szeret engem. Uram, én nem szólok a másik ellen, de akkor ő is tartson engem tiszteletben. Ezer alku rakódik a szívünkre, ezernyi kompromisszum megkötésére próbáljuk rávenni embertársainkat gyülekezeten belül és kívül, és ezernyi kompromisszumra próbáljuk az Istent is rákényszeríteni.

Csak hát kedves Testvéreim, ez nem megy, kedves Testvéreim sajnos nincs más megoldás, mint a korbács, saját életünkben, saját gondolkodásunkból újra meg újra, időről időre önmagunk ellenére is eltávolítani a kompromisszumokat, a gondolatokat, a megalkuvásokat, a hitetlenkedéseket, a kétkedéseket, és magunkon kezdve, szélesebb családonkon folytatva, a gyülekezetünket beleértve együttes erővel meg kell tisztítanunk a templomot. A templomot, ami nem más, mint a mi testünk és lelkünk. A templomot, ami nem más, mint a mi gyülekezetünk. A templomot, ami nagyon gyakran kőház. A templomot, ami egyházmegye, ami egyházkerület, ami nagy egyház, és ami az összes keresztény egyháznak egyetemes egysége egyaránt. És főleg ilyenkor, amikor ugye majd lecsengnek a háborús idők, amikor a mai nappal talán egy kicsit nyugalom talál ez az ország, akkor nekünk is el kell kezdenünk a rendcsinálást, a rendcsinálást a saját életünkben, mégpedig oly módon, hogy a Krisztusnak engedjük át a hatalmat. És tudomásul vesszük azt, hogy néha mi magunk vagyunk a legnagyobb akadályai annak, hogy az Isten Igéje működjön ebben a világban. És kedves Testvéreim, nagyon sokszor befejezik a prédikátorok itt a beszédet erről a textusról. Pedig van ám itt folytatás: Jézus mikor kiűzi a kufárokat a templomból, utána naponként visszamegy, naponként rendet talál, ott, ahol egyszer elkezdte a takarítást. A főpapok, az írástudók, a nép vezetői megpróbálják elveszejtetni, de nem lehet, mert a tömeg – Izrael népe, a tanítványok – rajongnak érte. Miért? Kedves Testvéreim, azt hiszem, talán a következetességéért, azért a következetességéért, hogy amikor egyszer rendet tett, ott meg is próbál rendet tartani, hogy amit a népek mutatott, azt maga is megcselekszi, olyan vezető, aki nemcsak beszél össze-vissza, hanem olyan, aki éli a saját hitét, a saját tanítását, az Istentől kapott törvényeket. Mert Krisztusban ez a csodálatos, Őt azért nem lehet elveszejtetni, mert a tanítványok rajongnak érte ma is. Rajongok érte, mert ma is következetesen szól, mert nem keveredik ellentmondásba önmagával, mert Isten Igéje nem hazugság, hanem élő igazság mind a mai napig, mert nekünk is átforgalmazza az életünket, s ha imádságban kérjük, hogy tisztítsa meg az Úr hajlékát, a mi lelkünket, a mi lelkünket, higgyétek el Igéjével és a Lélek korbácsával meg tud tisztítani, és méltóvá tud tenni mindannyiunkat arra, hogy mai képviselőként, ha nem is rajongjanak értünk, de hitelessé lehessünk az emberek előtt. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! A mi kérdéseinket, a mi kétségeinket, és a mi bűneinket egyaránt a Te atyai kezébe ajánljuk. S kérünk, adj nekünk új életet, tisztíts meg minket pálcáddal és botoddal, amely ha véd, ha büntet, egyaránt jogosan teszi, s engedd, hogy mi újra meg újra visszatálhassunk a Te szent Fiadnak igaz útjára. Mindenség Istene, hisszük és valljuk, hogy csak Te vagy képes arra, hogy az igazságot és a jót eldöntsd e világon, kérjük hát, add, hogy ne a magunk igazát, ne a magunk javát, hanem csakis Téged, és a Te szent Fiad parancsolatait kövessük. Tisztíts meg a mi lelkünket és a mi testünket, és segíts, hogy ahol Te rendet teszel, ott mi tudjunk rendet tartani, s ha mégsem sikerülne, gyere, ülj le az életünkbe, és újból teremts rendet, a Te szent Fiad, a Krisztusért kérünk. Mindenség Istene áldj meg minket hittel, erővel, és taníts minket arra, hogy mi módon lehetnénk hűségesebb szolgálói e földön. Adj erőt a testnek, s adj erőt a léleknek, hogy hitben és odaszánásban egységesen – bárhol is legyünk e földön – templomoddá lehessünk, életünk minden pillanatában hűséggel imádkozhassunk, úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme és a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.